

MONITORUL OFICIAL

AL

ROMÂNIEI

Anul 179 (XXIII) — Nr. 280

PARTEA I
LEGI, DECRETE, HOTĂRĂRI ȘI ALTE ACTE

Joi, 21 aprilie 2011

SUMAR

Nr.	Pagina	Nr.	Pagina
DECIZII ALE CURȚII CONSTITUȚIONALE			
Decizia nr. 103 din 1 februarie 2011 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 256 alin. (3) din Legea nr. 571/2003 privind Codul fiscal și ale art. 75 din Hotărârea Guvernului nr. 44/2004 pentru aprobarea Normelor metodologice de aplicare a Legii nr. 571/2003 privind Codul fiscal	2-3	Decizia nr. 166 din 8 februarie 2011 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 286, 287 și 288 din Legea nr. 53/2003 — Codul muncii, ale art. 74, 75 și 77 din Legea nr. 168/1999 privind soluționarea conflictelor de muncă, precum și ale art. 164 din Codul de procedură civilă	9-10
Decizia nr. 122 din 1 februarie 2011 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 18 alin. (1)—(4) și ale art. 34 alin. (7) și (8) din Legea nr. 571/2003 privind Codul fiscal, precum și ale art. 82 alin. (1) și (2) din Ordonanța Guvernului nr. 92/2003 privind Codul de procedură fiscală	3-5	Decizia nr. 234 din 17 februarie 2011 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 21 din Legea nr. 108/1999 pentru înființarea și organizarea Inspecției Muncii	11-12
Decizia nr. 123 din 1 februarie 2011 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 21 alin. (3) lit. n) și alin. (4) lit. t) din Legea nr. 571/2003 privind Codul fiscal și art. 40 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 34/2009 cu privire la rectificarea bugetară pe anul 2009 și reglementarea unor măsuri financiar-fiscale	5-7	Decizia nr. 271 din 24 februarie 2011 referitoare la excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 5 alin. (1) teza întâi din titlul XIII al Legii nr. 247/2005 privind reforma în domeniile proprietății și justiției, precum și unele măsuri adiacente	12-13
Decizia nr. 151 din 8 februarie 2011 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 4 alin. (1) lit. g) și art. 45 alin. (7) lit. a) din Legea serviciilor de transport public local nr. 92/2007	7-8	Decizia nr. 284 din 24 februarie 2011 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 30 alin. 4, art. 62, 63, 66, 78, 87 și 88 din Codul de procedură penală	13-15
		HOTĂRĂRI ALE GUVERNULUI ROMÂNIEI	
		187. — Hotărâre pentru aprobarea Planului de management al Parcului Natural Bucegi	15

DECIZII ALE CURȚII CONSTITUȚIONALE**CURTEA CONSTITUȚIONALĂ****DECIZIA Nr. 103**

din 1 februarie 2011

referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 256 alin. (3) din Legea nr. 571/2003 privind Codul fiscal și ale art. 75 din Hotărârea Guvernului nr. 44/2004 pentru aprobarea Normelor metodologice de aplicare a Legii nr. 571/2003 privind Codul fiscal

Augustin Zegrean — președinte
 Aspazia Cojocaru — judecător
 Acsinte Gaspar — judecător
 Mircea Ștefan Minea — judecător
 Iulia Antoanella Motoc — judecător
 Ion Predescu — judecător
 Puskás Valentin Zoltán — judecător
 Tudorel Toader — judecător
 Daniela Ramona Marițiu — magistrat-asistent

Cu participarea reprezentantului Ministerului Public, procuror
 Antonia Constantin.

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 256 alin. (3) din Legea nr. 571/2003 privind Codul fiscal și ale art. 75 din Hotărârea Guvernului nr. 44/2004 pentru aprobarea Normelor metodologice de aplicare a Legii nr. 571/2003 privind Codul fiscal, excepție ridicată de Eugen Anton și Stella Anton în Dosarul nr. 2.344/98/2009 al Curții de Apel București — Secția a VIII-a contencios administrativ și fiscal.

La apelul nominal se constată lipsa părților, față de care procedura de citare a fost legal îndeplinită.

Cauza fiind în stare de judecată, președintele acordă cuvântul reprezentantului Ministerului Public, care arată că excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 75 din Hotărârea Guvernului nr. 44/2004 pentru aprobarea Normelor metodologice de aplicare a Legii nr. 571/2003 privind Codul fiscal este inadmisibilă, iar cea a dispozițiilor art. 256 alin. (3) din Legea nr. 571/2003 privind Codul fiscal este neîntemeiată.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, reține următoarele:

Prin Încheierea din 25 martie 2010, pronunțată în Dosarul nr. 2.344/98/2009, **Curtea de Apel București — Secția a VIII-a contencios administrativ și fiscal a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 256 alin. (3) din Legea nr. 571/2003 privind Codul fiscal și ale art. 75 din Hotărârea Guvernului nr. 44/2004 pentru aprobarea Normelor metodologice de aplicare a Legii nr. 571/2003 privind Codul fiscal**, excepție ridicată de Eugen Anton și Stella Anton.

În motivarea excepției de neconstituționalitate autorii acesteia arată că dispozițiile criticate sunt neconstituționale, fiind contrare principiului egalității în drepturi prevăzut de art. 16 alin. (1) din Constituție, în măsura în care se prevede obligația plății taxei pe teren doar pentru persoanele care au concesionat terenuri de la primărie, iar nu și de la alte persoane juridice cu capital de stat.

Curtea de Apel București — Secția a VIII-a contencios administrativ și fiscal nu și-a exprimat opinia cu privire la excepția de neconstituționalitate. Prin adresa înregistrată cu nr. 11.769 din 2 august 2010, Curtea Constituțională a solicitat instanței de judecată exprimarea opiniei cu privire la excepția de neconstituționalitate.

Potrivit prevederilor art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor

două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului, Guvernul și Avocatul Poporului nu au comunicat punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, raportul întocmit de judecătorul-raportor, concluziile reprezentantului Ministerului Public, dispozițiile legale criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze prezenta excepție.

Obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie dispozițiile art. 256 alin. (3) din Legea nr. 571/2003 privind Codul fiscal, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 927 din 23 decembrie 2003, cu modificările și completările ulterioare, și ale art. 75 din Hotărârea Guvernului nr. 44/2004 pentru aprobarea Normelor metodologice de aplicare a Legii nr. 571/2003 privind Codul fiscal, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 112 din 6 februarie 2004 cu modificările și completările ulterioare. Dispozițiile art. 256 alin. (3) din Legea nr. 571/2003 privind Codul fiscal au următorul cuprins: *„Pentru terenurile proprietate publică sau privată a statului ori a unităților administrativ-teritoriale, concesionate, închiriate, date în administrare ori în folosință, se stabilește taxa pe teren care reprezintă sarcina fiscală a concesionarilor, locatarilor, titularilor dreptului de administrare sau de folosință, după caz, în condiții similare impozitului pe teren.”*

În susținerea neconstituționalității acestor dispoziții legale sunt invocate prevederile constituționale ale art. 16 alin. (1) referitoare la egalitatea în drepturi.

Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea constată că prin Decizia nr. 299 din 6 aprilie 2006, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 393 din 8 mai 2006, pronunțându-se asupra constituționalității prevederilor art. 256 alin. (3) din Legea nr. 571/2003 privind Codul fiscal, a statuat că plata impozitului pe teren în cazul terenurilor proprietate publică sau privată a statului ori a unităților administrativ-teritoriale concesionate, închiriate, date în administrare ori în folosință, după caz, de către concesionari, locatari, titulari ai dreptului de administrare sau de folosință, după caz, nu este de natură a încălca prevederile art. 56 alin. (2) din Constituție. Legiuitorul este liber să stabilească impozite în măsura în care acestea sunt proporționale, rezonabile și echitabile, condiție îndeplinită în cazul de față. Aceastea, cu atât mai mult cu cât concesionarea, închirierea, ca și darea în administrare și în folosință a terenurilor se fac în general pe termen foarte lung, prin convenții/acte intervenite între părțile interesate.

De asemenea, prin Decizia nr. 209 din 17 februarie 2009, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 149 din 10 martie 2009, în ceea ce privește invocarea încălcării

dispozițiilor art. 16 alin. (1) din Constituție, Curtea a reținut că textul criticat se aplică în mod nediscriminatoriu tuturor persoanelor care se află în situațiile prevăzute de ipoteza normei respective. Pe de altă parte, principiul egalității în drepturi înscris în Constituție privește egalitatea cetățenilor în fața legii și a autorităților publice, fără a institui egalitatea între cetățeni și autoritățile publice sau între cetățeni și stat sau unitățile administrativ-teritoriale, ca persoane juridice de drept public.

Totodată, prin Decizia nr. 159 din 10 noiembrie 1998, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 51 din 4 februarie 1999, Curtea a statuat că exceptarea, prin lege, de la plata unor impozite și taxe a unor categorii de persoane fizice ori juridice sau a anumitor activități ori bunuri nu poate să fie considerată, prin ea însăși, ca neconstituțională. Dimpotrivă, exceptarea de la impozite și taxe ori stabilirea unor reduceri în

această materie reprezintă o practică legislativă curentă, care corespunde fie necesității de ocrotire a unor subiecte de drept, fie unor rațiuni economice.

În ceea ce privește excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 75 din Hotărârea Guvernului nr. 44/2004 pentru aprobarea Normelor metodologice de aplicare a Legii nr. 571/2003 privind Codul fiscal, Curtea constată că aceasta este inadmisibilă, deoarece, potrivit prevederilor art. 146 lit. d) din Constituție și ale art. 29 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, „Curtea Constituțională decide asupra excepțiilor [...] privind neconstituționalitatea unei legi sau ordonanțe ori a unei dispoziții dintr-o lege sau dintr-o ordonanță în vigoare”, astfel încât o hotărâre a Guvernului nu poate forma obiectul controlului de constituționalitate.

Pentru considerentele expuse mai sus, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

1. Respinge ca neîntemeiată excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 256 alin. (3) din Legea nr. 571/2003 privind Codul fiscal, excepție ridicată de Eugen Anton și Stella Anton în Dosarul nr. 2.344/98/2009 al Curții de Apel București — Secția a VIII-a contencios administrativ și fiscal.

2. Respinge ca inadmisibilă excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 75 din Hotărârea Guvernului nr. 44/2004 pentru aprobarea Normelor metodologice de aplicare a Legii nr. 571/2003 privind Codul fiscal, excepție ridicată de aceiași autori în același dosar al aceleiași instanțe.

Definitivă și general obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 1 februarie 2011.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,
AUGUSTIN ZEGREAN

Magistrat-asistent,
Daniela Ramona Marițiu

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 122

din 1 februarie 2011

referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 18 alin. (1)—(4) și ale art. 34 alin. (7) și (8) din Legea nr. 571/2003 privind Codul fiscal, precum și ale art. 82 alin. (1) și (2) din Ordonanța Guvernului nr. 92/2003 privind Codul de procedură fiscală

Augustin Zegrean	— președinte
Aspazia Cojocaru	— judecător
Acsinte Gaspar	— judecător
Mircea Ștefan Minea	— judecător
Iulia Antoanella Motoc	— judecător
Ion Predescu	— judecător
Puskás Valentin Zoltán	— judecător
Tudorel Toader	— judecător
Daniela Ramona Marițiu	— magistrat-asistent

Cu participarea reprezentantului Ministerului Public, procuror
Antonia Constantin.

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 32 pct. 1 și 5 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 34/2009 cu privire la rectificarea bugetară pe anul 2009 și reglementarea unor măsuri financiar-fiscale și ale art. 82

alin. (1) și (2) din Ordonanța Guvernului nr. 92/2003 privind Codul de procedură fiscală, excepție ridicată de Societatea Comercială „Prestserv Discount” — S.R.L. din București în Dosarul nr. 4.238/303/2010 al Judecătoria Sectorului 6 București.

La apelul nominal se constată lipsa părților, față de care procedura de citare a fost legal îndeplinită.

Cauza fiind în stare de judecată, președintele acordă cuvântul reprezentantului Ministerului Public, care arată că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, reține următoarele:
Prin Încheierea din 2 iunie 2010, pronunțată în Dosarul nr. 4.238/303/2010, **Judecătoria Sectorului 6 București a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate**

a dispozițiilor art. 32 pct. 1 și 5 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 34/2009 cu privire la rectificarea bugetară pe anul 2009 și reglementarea unor măsuri financiar-fiscale și ale art. 82 alin. (1) și (2) din Ordonanța Guvernului nr. 92/2003 privind Codul de procedură fiscală, excepție ridicată de Societatea Comercială „Prestserv Discount” — S.R.L. din București.

În motivarea excepției de neconstituționalitate autoarea acesteia susține că dispozițiile art. 32 pct. 1 și 5 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 34/2009, prin modificările aduse Codului fiscal, încalcă prevederile art. 44 alin. (4) și (8) și ale art. 56 alin. (2) din Legea fundamentală. Astfel, dispozițiile criticate impun o așezare injustă a sarcinilor fiscale, unii contribuabili fiind nevoiți să plătească un impozit ce echivalează cu veniturile realizate. În ceea ce privește dispozițiile art. 82 alin. (1) și (2) din Ordonanța Guvernului nr. 92/2003 privind Codul de procedură fiscală, se arată că impunerea de către organul fiscal a unei declarații tip ce trebuie completată de către contribuabil la declararea cuantumului obligației fiscale datorate este de natură a înfrânge prevederile art. 30 alin. (1) și (2) din Legea fundamentală.

Judecătoria Sectorului 6 București arată că excepția de neconstituționalitate este nefundată.

Potrivit prevederilor art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

Avocatul Poporului arată că stabilirea obligației de plată a impozitelor și taxelor locale, precum și scutirea de la plata unor impozite sau taxe pentru anumite categorii de contribuabili se întemeiază pe principiul așezării juste a sarcinilor fiscale, prevăzut de art. 56 alin. (2) din Constituție. Stabilirea impozitelor datorate bugetului de stat, precum și cuantumul acestora reprezintă dreptul exclusiv al legiuitorului, în conformitate cu prevederile art. 139 alin. (1) din Legea fundamentală. Astfel, legiuitorul, dând expresie politicii fiscale și bugetare adoptate la un moment dat, are deplina libertate de a stabili impozite și taxe, cu respectarea principiilor ce trebuie să guverneze politica fiscală. În ceea ce privește critica de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 82 alin. (1) și (2) din Ordonanța Guvernului nr. 92/2003 privind Codul de procedură fiscală, în raport cu prevederile art. 30 alin. (1) și (2) din Legea fundamentală, se arată că aceasta nu poate fi primită, dispozițiile criticate, prin care sunt stabilite forma și conținutul declarației fiscale, nefiind de natură a cenzura în vreun mod libertatea de exprimare a contribuabilului.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului și Guvernul nu au comunicat punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, punctul de vedere al Avocatului Poporului, raportul întocmit de judecătorul-raportor, concluziile reprezentantului Ministerului Public, dispozițiile legale criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze prezenta excepție.

Prin Încheierea de sesizare din 2 iunie 2010, instanța de judecată a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 32 pct. 1 și 5 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 34/2009 și art. 82 alin. (1) și (2) din Ordonanța Guvernului nr. 92/2003 privind Codul de procedură fiscală. Se observă că art. 32 pct. 1 din Ordonanța

de urgență a Guvernului nr. 34/2009 modifică dispozițiile art. 18 alin. (1)—(4) din Legea nr. 571/2003 privind Codul fiscal, iar art. 32 pct. 5 din aceeași ordonanță de urgență modifică dispozițiile art. 34 alin. (7) și (8) din Legea nr. 571/2003 privind Codul fiscal.

Așa fiind, obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie dispozițiile art. 18 alin. (1)—(4) și ale art. 34 alin. (7) și (8) din Legea nr. 571/2003 privind Codul fiscal, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 927 din 23 decembrie 2003, cu modificările și completările ulterioare, și dispozițiile art. 82 alin. (1) și (2) din Ordonanța Guvernului nr. 92/2003 privind Codul de procedură fiscală, republicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 513 din 31 iulie 2007, cu modificările și completările ulterioare.

Ulterior sesizării Curții, în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 669 din 30 septembrie 2010, a fost publicată Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 87/2010 pentru modificarea și completarea Legii nr. 571/2003 privind Codul fiscal. Potrivit art. II din ordonanța de urgență, aceasta a intrat în vigoare începând cu data de 1 octombrie 2010. Potrivit art. I pct. 1 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 87/2010, art. 18 alin. (2)—(7) din Legea nr. 571/2003 privind Codul fiscal se abrogă, iar art. I pct. 3 din aceeași ordonanță de urgență modifică dispozițiile art. 34 alin. (7) din Legea nr. 571/2003 privind Codul fiscal, preluând soluția legislativă criticată.

Textele criticate au următorul conținut:

— Art. 18 alin. (1) din Legea nr. 571/2003 privind Codul fiscal:

„Contribuabilii care desfășoară activități de natura barurilor de noapte, cluburilor de noapte, discotecilor, cazinourilor sau pariurilor sportive, inclusiv persoanele juridice care realizează aceste venituri în baza unui contract de asociere, și în cazul cărora impozitul pe profit datorat pentru activitățile prevăzute în acest articol este mai mic decât 5% din veniturile respective sunt obligați la plata unui impozit de 5% aplicat acestor venituri înregistrate.”;

— Art. 18 alin. (2)—(4) este abrogat;

— Art. 34 alin. (7) și (8) din Legea nr. 571/2003 privind Codul fiscal:

„(7) Prin excepție de la prevederile alin. (6), contribuabilii prevăzuți la alin. (1) lit. a) nou-înființați sau care la sfârșitul anului fiscal precedent înregistrează pierdere fiscală efectuează plăți anticipate în contul impozitului pe profit la nivelul sumei rezultate din aplicarea cotei de impozit asupra profitului contabil al perioadei pentru care se efectuează plata anticipată.

(8) În cazul contribuabililor care în anul precedent au beneficiat de scutiri de la plata impozitului pe profit, conform legii, iar în anul pentru care se calculează și se efectuează plățile anticipate nu mai beneficiază de facilitățile fiscale respective, impozitul pe profit pentru anul precedent, pe baza căruia se determină plățile anticipate, este impozitul pe profit determinat conform declarației privind impozitul pe profit pentru anul precedent, luându-se în calcul și impozitul pe profit scutit.”;

— Art. 82 alin. (1) și (2) din Ordonanța Guvernului nr. 92/2003 privind Codul de procedură fiscală:

„(1) Declarația fiscală se întocmește prin completarea unui formular pus la dispoziție gratuit de organul fiscal.

(2) În declarația fiscală contribuabilul trebuie să calculeze cuantumul obligației fiscale, dacă acest lucru este prevăzut de lege.”

În susținerea neconstituționalității acestor dispoziții legale, autoarea excepției invocă încălcarea prevederilor constituționale ale art. 30 alin. (1) și (2) referitoare la libertatea de exprimare, art. 44 alin. (4) și (8) referitoare la dreptul de proprietate privată și art. 56 alin. (2) referitoare la contribuțiile financiare.

I. În ceea ce privește critica de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 18 alin. (2)—(4) din Legea nr. 571/2003 privind Codul fiscal, Curtea constată că acestea au fost abrogate prin Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 87/2010, publicată în

Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 669 din 30 septembrie 2010.

Or, potrivit prevederilor art. 29 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, „Curtea Constituțională decide asupra excepțiilor ridicate în fața instanțelor judecătorești sau de arbitraj comercial privind neconstituționalitatea unei legi sau ordonanțe ori a unei dispoziții dintr-o lege sau dintr-o ordonanță în vigoare [...]”. Având în vedere aceste dispoziții legale, precum și jurisprudența sa constantă în astfel de situații, Curtea urmează să respingă ca devenită inadmisibilă excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 18 alin. (2)—(4) din Legea nr. 571/2003 privind Codul fiscal.

II. În ceea ce privește critica de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 18 alin. (1) și ale art. 34 alin. (7) și (8) din Legea nr. 571/2003 privind Codul fiscal, Curtea constată că regula generală în materia impozitelor și taxelor este cuprinsă în art. 139 alin. (1) din Constituție, potrivit căruia „Impozitele, taxele și orice alte venituri ale bugetului de stat și ale bugetului asigurărilor sociale de stat se stabilesc numai prin lege”. De asemenea, Curtea reține că, potrivit art. 56 din Constituție, contribuția cetățenilor la cheltuielile publice constituie o îndatorire fundamentală a acestora, neputându-se reține, în

consecință, că prin stabilirea pe cale legală a unui impozit s-ar leza dreptul de proprietate al unei persoane.

Din aceste reglementări constituționale rezultă că stabilirea impozitelor și taxelor datorate bugetului de stat intră în competența exclusivă a legiuitorului, acesta având dreptul exclusiv de a stabili cuantumul impozitelor și taxelor și de a opta pentru acordarea unor exceptări sau scutiri de la aceste obligații în favoarea anumitor categorii de contribuabili și în anumite perioade de timp, în funcție de situațiile conjuncturale, dar, evident, și în raport cu situația economico-financiară a țării în perioadele respective.

În acest sens este și Decizia nr. 1.286 din 14 octombrie 2010, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 824 din 9 decembrie 2010.

În ceea ce privește critica potrivit căreia dispozițiile art. 82 alin. (1) și (2) din Ordonanța Guvernului nr. 92/2003 privind Codul de procedură fiscală impun completarea de către contribuabil a unui formular-tip, Curtea constată că autoritățile fiscale trebuie să dispună de informații corecte și adecvate în exercitarea atribuțiilor ce le sunt prevăzute de lege, informații ce sunt destinate doar acestor autorități, neputându-se susține că prin declararea anumitor informații se încalcă libertatea de exprimare a contribuabilului.

Pentru considerentele expuse mai sus, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

I. Respinge ca devenită inadmisibilă excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 18 alin. (2)—(4) din Legea nr. 571/2003 privind Codul fiscal, excepție ridicată de Societatea Comercială „Prestserv Discount” — S.R.L. din București în Dosarul nr. 4.238/303/2010 al Judecătoriei Sectorului 6 București.

II. Respinge ca neîntemeiată excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 18 alin. (1) și art. 34 alin. (7) și (8) din Legea nr. 571/2003 privind Codul fiscal și ale art. 82 alin. (1) și (2) din Ordonanța Guvernului nr. 92/2003 privind Codul de procedură fiscală, excepție ridicată de aceeași autoare în cadrul aceluiași dosar al aceleiași instanțe.

Definitivă și general obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 1 februarie 2011.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,
AUGUSTIN ZEGREAN

Magistrat-asistent,
Daniela Ramona Marițiu

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 123
din 1 februarie 2011

referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 21 alin. (3) lit. n) și alin. (4) lit. t) din Legea nr. 571/2003 privind Codul fiscal și art. 40 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 34/2009 cu privire la rectificarea bugetară pe anul 2009 și reglementarea unor măsuri financiar-fiscale

Augustin Zegrean	— președinte
Aspazia Cojocar	— judecător
Acsinte Gaspar	— judecător
Mircea Ștefan Minea	— judecător
Iulia Antoanella Motoc	— judecător
Ion Predescu	— judecător
Puskás Valentin Zoltán	— judecător
Tudorel Toader	— judecător
Daniela Ramona Marițiu	— magistrat-asistent

Cu participarea reprezentantului Ministerului Public, procuror
Antonia Constantin.

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 32 pct. 2 și 3 și art. 40 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 34/2009 cu privire la rectificarea bugetară pe anul 2009 și reglementarea unor măsuri financiar-fiscale, excepție ridicată de Societatea Comercială „Tabu” — S.R.L. din Drobeta-Turnu Severin în Dosarul nr. 12.917/225/2009 al Judecătoriei Drobeta-Turnu Severin.

La apelul nominal se constată lipsa părților, față de care procedura de citare a fost legal îndeplinită.

Cauza fiind în stare de judecată, președintele acordă cuvântul reprezentantului Ministerului Public, care arată că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, reține următoarele:

Prin Încheierea din 31 martie 2010, pronunțată în Dosarul 12.917/225/2009, **Judecătoria Drobeta-Turnu Severin a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 32 pct. 2 și 3 și art. 40 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 34/2009 cu privire la rectificarea bugetară pe anul 2009 și reglementarea unor măsuri financiar-fiscale**, excepție ridicată de Societatea Comercială „Tabu” — S.R.L. din Drobeta-Turnu Severin.

În motivarea excepției de neconstituționalitate autoarea acesteia susține că dispozițiile art. 40 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 34/2009, prin modificările aduse Codului fiscal, sunt neconstituționale, deoarece contravin prevederilor art. 4 din Legea nr. 571/2003 privind Codul fiscal. Dispozițiile art. 32 pct. 2 și 3 stabilesc obligații fiscale determinate în baza unei situații anterioare intrării sale în vigoare, ceea ce este de natură a încălca prevederile art. 15 alin. (2) din Constituție. De asemenea, sunt încălcate și prevederile art. 139 din Legea fundamentală, prin aceea că s-a legiferat în domeniul impozitelor și taxelor printr-o ordonanță de urgență, iar nu printr-o lege a Parlamentului, astfel cum dispune textul constituțional.

Judecătoria Drobeta-Turnu Severin arată că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată.

Potrivit prevederilor art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

Avocatul Poporului arată că dispozițiile criticate nu contravin principiului neretroactivității legii, ci acestea dispun pentru viitor și nu sunt aplicabile situațiilor anterioare intrării în vigoare a Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 34/2009. În ceea ce privește invocarea prevederilor art. 139 din Constituție, se arată că acestea consacră regula stabilirii impozitelor și taxelor pentru bugetul de stat și bugetul asigurărilor sociale de stat numai prin acte ce au forța juridică a legii, pentru a distinge față de impozitele și taxele locale care se stabilesc de consiliile locale sau județene, în limitele și în condițiile legii. Așa fiind, excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului și Guvernul nu au comunicat punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, punctul de vedere al Avocatului Poporului, raportul întocmit de judecătorul-raportor, concluziile reprezentantului Ministerului Public, dispozițiile legale criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze prezenta excepție.

Instanța de judecată a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 32 pct. 2 și 3 și art. 40 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 34/2009. Se observă că art. 32 pct. 2 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 34/2009 modifică dispozițiile art. 21 alin. (3) lit. n) din Legea nr. 571/2003 privind Codul fiscal, iar art. 32 pct. 3 din

aceeași ordonanță de urgență introduce la art. 21 alin. (4) din Legea nr. 571/2003 privind Codul fiscal o nouă literă, litera t).

Așa fiind, obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie dispozițiile art. 21 alin. (3) lit. n) și alin. (4) lit. t) din Legea nr. 571/2003 privind Codul fiscal, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 927 din 23 decembrie 2003, cu modificările și completările ulterioare, și art. 40 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 34/2009 cu privire la rectificarea bugetară pe anul 2009 și reglementarea unor măsuri financiar-fiscale, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 249 din 14 aprilie 2009, aprobată prin Legea nr. 227/2009, cu modificările și completările ulterioare.

Ulterior sesizării Curții, în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 891 din 30 decembrie 2010, a fost publicată Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 117/2010 pentru modificarea și completarea Legii nr. 571/2003 privind Codul fiscal și reglementarea unor măsuri financiar-fiscale. Potrivit art. 1 pct. 6 din ordonanța de urgență, dispozițiile art. 21 alin. (4) lit. t) din Legea nr. 571/2003 privind Codul fiscal se modifică, noua reglementare preluând soluția legislativă criticată.

Textele criticate au următorul conținut:

— Art. 21 alin. (3) lit. n) și alin. (4) lit. t) din Legea nr. 571/2003 privind Codul fiscal: „(3) *Următoarele cheltuieli au deductibilitate limitată: [...]*

n) cheltuielile de funcționare, întreținere și reparații, exclusiv cele privind combustibilul, aferente autoturismelor folosite de persoanele cu funcții de conducere și de administrare ale persoanei juridice, deductibile limitat la cel mult un singur autoturism aferent fiecărei persoane cu astfel de atribuții.[...]

(4) Următoarele cheltuieli nu sunt deductibile: [...]

t) în perioada 1 ianuarie 2011—31 decembrie 2011 inclusiv, cheltuielile privind combustibilul pentru vehiculele rutiere motorizate care sunt destinate exclusiv transportului rutier de persoane, cu o greutate maximă autorizată care să nu depășească 3.500 kg și care să nu aibă mai mult de 9 scaune de pasageri, incluzând și scaunul șoferului, aflate în proprietatea sau în folosința contribuabilului, cu excepția situației în care vehiculele se înscriu în oricare dintre următoarele categorii:

1. vehiculele utilizate exclusiv pentru: intervenție, reparații, pază și protecție, curierat, transport de personal la și de la locul de desfășurare a activității, precum și vehiculele special adaptate pentru a fi utilizate drept care de reportaj, vehiculele utilizate de agenți de vânzări și de agenți de recrutare a forței de muncă;

2. vehiculele utilizate pentru transportul de persoane cu plată, inclusiv pentru activitatea de taxi;

3. vehiculele utilizate pentru închirierea către alte persoane, inclusiv pentru desfășurarea activității de instruire în cadrul școlilor de șoferi.”;

— Art. 40 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 34/2009: „*Prevederile art. 32—34 intră în vigoare la data de 1 mai 2009.*”

În susținerea neconstituționalității acestor dispoziții legale, autoarea excepției invocă încălcarea prevederilor constituționale ale art. 15 alin. (2) referitoare la neretroactivitatea legii și art. 139 referitoare la impozite, taxe și alte contribuții.

Examinând excepția de neconstituționalitate, în ceea ce privește critica potrivit căreia se realizează o neconcordanță între prevederile legale ale art. 4 din Legea nr. 571/2003 și cele ale art. 40 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 34/2009, Curtea constată că aceasta nu poate fi primită. Astfel, în jurisprudența sa constantă, instanța de contencios constituțional a statuat că examinarea constituționalității unui text de lege are în vedere compatibilitatea acestui text cu dispozițiile constituționale pretins violate, iar nu compararea mai multor prevederi legale între ele și raportarea concluziei ce ar rezulta din această comparație la dispoziții ori principii ale Constituției.

Referitor la critica potrivit căreia Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 34/2009 încalcă și prevederile art. 139 din Constituție, Curtea constată că aceasta este neîntemeiată. Astfel, Curtea reține că termenul „numai” folosit de prevederile alin. (1) al art. 139 din Constituție are semnificația de a interzice posibilitatea stabilirii de impozite și taxe pentru bugetul de stat prin acte normative inferioare, ca forță juridică, legii. În această categorie nu intră ordonanțele emise de Guvern, ci hotărârile Guvernului, care se emit pentru organizarea executării legilor, ordinele miniștrilor etc. A spune că expresia „numai” exclude posibilitatea adoptării de ordonanțe, fiind un domeniu rezervat legii organice, înseamnă a adăuga la Constituție.

În acest sens sunt Decizia nr. 5 din 14 iulie 1992, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 173 din 22 iulie 1992, Decizia nr. 70 din 18 iulie 1995, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 156 din 20 iulie 1995, și Decizia

nr. 299 din 6 noiembrie 2001, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 27 din 17 ianuarie 2002.

Totodată, Curtea constată că și susținerea potrivit căreia dispozițiile criticate stabilesc obligații fiscale determinate în baza unei situații anterioare intrării sale în vigoare, fiind de natură a încălca prevederile art. 15 alin. (2) din Constituție, este neîntemeiată. Curtea observă că dispozițiile art. 21 alin. (3) lit. n) și alin. (4) lit. t) din Legea nr. 571/2003 privind Codul fiscal stabilesc cheltuielile ce au deductibilitate limitată și cheltuielile nedeductibile, reglementări ce intră în competența exclusivă a legiuitorului.

Astfel, prin stabilirea categoriilor de cheltuieli cu deductibilitate limitată și a cheltuielilor nedeductibile, legiuitorul a acționat în limitele acestei competențe, reușind să asigure un tratament echitabil și corect pentru toți, neputându-se reține că astfel ar fi contravenit principiului așezării juste a sarcinilor fiscale sau principiului neretroactivității legii.

Pentru considerentele expuse mai sus, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge ca neîntemeiată excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 21 alin. (3) lit. n) și alin. (4) lit. t) din Legea nr. 571/2003 privind Codul fiscal și ale art. 40 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 34/2009 cu privire la rectificarea bugetară pe anul 2009 și reglementarea unor măsuri financiar-fiscale, excepție ridicată de Societatea Comercială „Tabu” — S.R.L. din Drobeta-Turnu Severin în Dosarul nr. 12.917/225/2009 al Judecătorei Drobeta-Turnu Severin.

Definitivă și general obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 1 februarie 2011.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,
AUGUSTIN ZEGREAN

Magistrat-asistent,
Daniela Ramona Marițiu

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 151

din 8 februarie 2011

referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 4 alin. (1) lit. g) și art. 45 alin. (7) lit. a) din Legea serviciilor de transport public local nr. 92/2007

Augustin Zegrean	— președinte
Aspazia Cojocaru	— judecător
Acsinte Gaspar	— judecător
Mircea Ștefan Minea	— judecător
Iulia Antoanella Motoc	— judecător
Ion Predescu	— judecător
Puskás Valentin Zoltán	— judecător
Tudorel Toader	— judecător
Ionița Cochintu	— magistrat-asistent

Cu participarea reprezentantului Ministerului Public, procuror Simona Ricu.

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a prevederilor art. 4 alin. (1) lit. g) și art. 45 alin. (7) lit. a) din Legea nr. 92/2007 a serviciilor de transport public local, excepție ridicată de Societatea Comercială „Tinioris Mar” — S.R.L. din Constanța în Dosarul nr. 21.574/212/2008 al Tribunalului Constanța — Secția comercială, contencios administrativ și fiscal.

La apelul nominal se constată lipsa părților, față de care procedura de citare a fost legal îndeplinită.

Cauza fiind în stare de judecată, președintele acordă cuvântul reprezentantului Ministerului Public, care pune concluzii de respingere a excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, constată următoarele:

Prin Încheierea din 24 martie 2010, pronunțată în Dosarul nr. 21.574/212/2008, **Tribunalul Constanța — Secția comercială, contencios administrativ și fiscal a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 4 alin. (1) lit. g) și art. 45 alin. (7) lit. a) din Legea serviciilor de transport public local nr. 92/2007**, excepție ridicată de Societatea Comercială „Tinioris Mar” S.R.L. Constanța cu ocazia soluționării recursului formulat împotriva unei sentințe civile având ca obiect o plângere contravențională.

În motivarea excepției de neconstituționalitate autorul acesteia susține, în esență, că legislația în vigoare, respectiv Legea serviciilor de transport public local nr. 92/2007 și Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 109/2005 privind transporturile rutiere, nu mai prevede expres ca în graficul de circulație al unei licențe de traseu să fie menționat și un număr de vehicule de rezervă, care pe parcursul valabilității licenței de traseu să le poată înlocui, la nevoie, pe cele titulare, spre deosebire de legislația anterioară ce reglementa transporturile rutiere de persoane și care prevedea această posibilitate.

Tribunalul Constanța — Secția comercială, contencios administrativ și fiscal opinează în sensul respingerii excepției de neconstituționalitate.

Potrivit dispozițiilor art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului, precum și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctul de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

Avocatul Poporului consideră că dispozițiile criticate sunt constituționale.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului și Guvernul nu au comunicat punctele lor de vedere cu privire la excepția de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, raportul întocmit de judecătorul-raportor, punctul de vedere al Avocatului Poporului, concluziile procurorului, dispozițiile legale criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

Obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie dispozițiile art. 4 alin. (1) lit. g) și art. 45 alin. (7) lit. a) din Legea serviciilor de transport public local nr. 92/2007, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 262 din 19 aprilie 2007, care au următorul cuprins:

— Art. 4 alin. (1) lit. g): „Este considerat serviciu de transport public local de persoane prin curse regulate transportul public care îndeplinește cumulativ următoarele condiții:

[...]

Pentru considerentele expuse, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge ca inadmisibilă excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 4 alin. (1) lit. g) și art. 45 alin. (7) lit. a) din Legea serviciilor de transport public local nr. 92/2007, excepție ridicată de Societatea Comercială „Tinioris Mar” — S.R.L. din Constanța în Dosarul nr. 21.574/212/2008 al Tribunalului Constanța — Secția comercială, contencios administrativ și fiscal.

Definitivă și general obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 8 februarie 2011.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,

AUGUSTIN ZEGREAN

g) transportul cu autobuzele se efectuează numai pe bază de licențe de traseu și caiete de sarcini, elaborate și eliberate în condițiile stabilite prin normele de aplicare elaborate de Ministerul Administrației și Internelor și aprobate prin ordin al ministrului, denumite în continuare Norme.”;

— Art. 45 alin. (7) lit. a): „(1) Constituie contravenție și se sancționează cu amendă de la 10.000 lei la 30.000 lei operatorii de transport rutier și transportatorii autorizați, pentru următoarele fapte:

a) nerespectarea prevederilor art. 4 alin. (1) privind condițiile în care se execută transportul public local de persoane prin curse regulate;”.

În opinia autorului excepției de neconstituționalitate, aceste texte de lege contravin prevederilor constituționale ale art. 42 alin. (1) care interzic munca forțată și art. 45 referitoare la libertatea economică.

Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea reține că dispozițiile legale criticate se referă la condițiile pe care trebuie să le îndeplinească serviciul de transport public local de persoane prin curse regulate și la sancționarea încălcării dispozițiilor legii.

Cât privește critica de neconstituționalitate, din susținerile autorului excepției de neconstituționalitate reiese că aceasta are în vedere o omisiune a textului de lege criticat, în sensul că acesta nu prevede expres ca în graficul de circulație al unei licențe de traseu să fie menționat și un număr de vehicule de rezervă, care pe parcursul valabilității licenței de traseu să le poată înlocui, la nevoie, pe cele titulare.

Or, potrivit art. 2 alin. (3) din Legea nr. 47/1992, Curtea Constituțională se pronunță numai asupra constituționalității actelor cu privire la care a fost sesizată, fără a putea modifica sau completa prevederile supuse controlului de constituționalitate. Dacă ar proceda la modificarea sau completarea textelor de lege criticate, Curtea și-ar depăși competența stabilită de Constituție și de Legea nr. 47/1992 privind organizarea și funcționarea Curții Constituționale, astfel că, în prezenta cauză, critica de neconstituționalitate urmează să fie respinsă ca inadmisibilă.

Magistrat-asistent,
Ionița Cochințu

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 166

din 8 februarie 2011

referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 286, 287 și 288 din Legea nr. 53/2003 — Codul muncii, ale art. 74, 75 și 77 din Legea nr. 168/1999

privind soluționarea conflictelor de muncă, precum și ale art. 164 din Codul de procedură civilă

Augustin Zegrean	— președinte
Aspazia Cojocaru	— judecător
Acsinte Gaspar	— judecător
Mircea Ștefan Minea	— judecător
Iulia Antoanella Motoc	— judecător
Ion Predescu	— judecător
Puskás Valentin Zoltán	— judecător
Tudorel Toader	— judecător
Ionița Cochintu	— magistrat-asistent

Cu participarea reprezentantului Ministerului Public, procuror Simona Ricu.

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a prevederilor art. 286, 287 și 288 din Legea nr. 53/2003 — Codul muncii, ale art. 74, 75 și 77 din Legea nr. 168/1999 privind soluționarea conflictelor de muncă, precum și ale art. 164 din Codul de procedură civilă, excepție ridicată de Societatea Comercială „Petro” — S.A. din București în Dosarul nr. 5.136/118/2009 al Tribunalului Constanța — Secția civilă, care formează obiectul Dosarului Curții Constituționale nr. 1.751D/2010.

La apelul nominal se constată lipsa părților, față de care procedura de citare a fost legal îndeplinită.

Curtea dispune a se face apelul și în dosarele nr. 1.752D/2010, nr. 3.767D/2010 și nr. 3.768D/2010, având ca obiect excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 286, 287 și 288 din Legea nr. 53/2003 — Codul muncii, ale art. 74, 75 și 77 din Legea nr. 168/1999 privind soluționarea conflictelor de muncă, precum și ale art. 164 din Codul de procedură civilă, excepție ridicată de Societatea Comercială „Petro” — S.A. din București în dosarele nr. 4.000/118/2009, nr. 5.271/118/2009 și nr. 5.273/118/2009 ale Tribunalului Constanța — Secția civilă.

La apelul nominal se constată lipsa părților, față de care procedura de citare a fost legal îndeplinită.

Curtea, din oficiu, pune în discuție conexarea dosarelor.

Reprezentantul Ministerului Public arată că este de acord cu conexarea cauzelor.

Curtea, având în vedere identitatea de obiect a cauzelor, în temeiul art. 53 alin. (5) din Legea nr. 47/1992 privind organizarea și funcționarea Curții Constituționale, dispune conexarea dosarelor nr. 1.752D/2010, nr. 3.767D/2010 și nr. 3.768D/2010 la Dosarul nr. 1.751D/2010, care a fost primul înregistrat.

Cauza fiind în stare de judecată, președintele acordă cuvântul reprezentantului Ministerului Public, care pune concluzii de respingere a excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarelor, constată următoarele:

Prin încheierile din 3 februarie 2010, 31 martie 2010, 21 aprilie 2010, pronunțate în dosarele nr. 5.136/118/2009, nr. 4.000/118/2009, nr. 5.271/118/2009 și nr. 5.273/118/2009, **Tribunalul Constanța — Secția civilă a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 286, 287 și 288 din Legea nr. 53/2003 — Codul muncii, ale art. 74, 75 și 77 din Legea nr. 168/1999 privind soluționarea conflictelor de muncă, precum și ale**

art. 164 din Codul de procedură civilă, excepția ridicată de Societatea Comercială „Petro” — S.A. din București în cauze privind soluționarea unor acțiuni civile având ca obiect drepturi bănești.

În motivările excepției de neconstituționalitate se susține, în esență, că aplicarea dispozițiilor art. 286, 287 și 288 din Legea nr. 53/2003 — Codul muncii și ale art. 74, 75 și 77 din Legea nr. 168/1999 „printr-un formalism excesiv” de către instanțele de judecată este de natură să afecteze grav efectivitatea exercitării drepturilor recunoscute de lege atât pentru angajat, cât și pentru angajator și să restrângă nejustificat dreptul la apărare al angajatorului, care este pus într-o situație de dezechilibru față de angajatul care are calitatea de reclamant. Se critică faptul că intervalul de timp dintre data primirii citației și data termenului de judecată este prea scurt pentru ca un angajator să își exercite dreptul la apărare și să se achite de sarcina probei care îi revine, iar instanța are posibilitatea de a decădea angajatorul din dreptul de a depune probe și formula apărări. De asemenea, prevederile art. 164 din Codul de procedură civilă sunt neconstituționale, întrucât lasă la aprecierea instanței posibilitatea conexării cauzelor și nu obligă la luarea unei astfel de măsuri, ceea ce ar conduce la o economie de timp și cheltuieli, precum și la o judecată unitară. Totodată, dispozițiile de lege criticate încalcă, în opinia autorilor excepției, și principiul efectivității juridice.

În opinia autorilor excepției de neconstituționalitate, textele de lege criticate sunt contrare prevederilor constituționale ale art. 21 alin. (1), (2) și (3) care consacră dreptul de acces liber la justiție și la un proces echitabil, soluționat într-un termen rezonabil, art. 24 care garantează dreptul la apărare, art. 53 alin. (1) referitor la restrângerea exercițiului unor drepturi sau al unor libertăți. De asemenea, se invocă dispozițiile art. 6 paragraful 1 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale privind dreptul la un proces echitabil, prin raportare la art. 11 alin. (2) și art. 20 din Constituție referitoare la raporturile dintre tratatele internaționale în materia drepturilor omului și dreptul intern.

Tribunalul Constanța — Secția civilă apreciază că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată.

Potrivit dispozițiilor art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierile de sesizare au fost comunicate președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului, precum și Avocatului Poporului pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului, Guvernul și Avocatul Poporului nu au comunicat punctele lor de vedere cu privire la excepția de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierile de sesizare, rapoartele întocmite de judecătorul-raportor, concluziile procurorului, dispozițiile legale criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

Obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie prevederile art. 286, 287 și 288 din Legea nr. 53/2003 — Codul muncii, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 72 din 5 februarie 2003, cu modificările și completările ulterioare, ale art. 74, 75 și 77 din Legea nr. 168/1999 privind soluționarea conflictelor de muncă, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 582 din 29 noiembrie 1999, cu modificările și completările ulterioare, și ale art. 164 din Codul de procedură civilă, dispoziții ce au următorul conținut:

— Art. 286 din Legea nr. 53/2003 — Codul muncii: „(1) Cererile referitoare la soluționarea conflictelor de muncă se judecă în regim de urgență.

(2) Termenele de judecată nu pot fi mai mari de 15 zile.

(3) Procedura de citare a părților se consideră legal îndeplinită dacă se realizează cu cel puțin 24 de ore înainte de termenul de judecată.”;

— Art. 287 din Legea nr. 53/2003 — Codul muncii: „Sarcina probei în conflictele de muncă revine angajatorului, acesta fiind obligat să depună dovezile în apărarea sa până la prima zi de înfățișare.”;

— Art. 288 din Legea nr. 53/2003 — Codul muncii: „Administrarea probelor se face cu respectarea regimului de urgență, instanța fiind în drept să decadă din beneficiul probei admise partea care întârzie în mod nejustificat administrarea acesteia.”;

— Art. 74 din Legea nr. 168/1999: „(1) Cererile referitoare la soluționarea conflictelor de drepturi se judecă în regim de urgență.

(2) Termenele de judecată nu pot fi mai mari de 10 zile.

(3) Părțile sunt legal citate, dacă citația le-a fost înmănată cel puțin cu o zi înaintea judecării.”;

— Art. 75 din Legea nr. 168/1999: „În cazul în care sunt contestate măsuri unilaterale dispuse de unitate, aceasta are obligația ca, până la prima zi de înfățișare, să depună dovezile în baza cărora a luat măsura respectivă.”;

— Art. 77 din Legea nr. 168/1999: „(1) În cazul în care judecata continuă, administrarea probelor se va face cu respectarea regimului de urgență al judecării conflictelor de drepturi.

(2) Instanța poate să decadă din beneficiul probei admise partea care întârzie nejustificat administrarea acesteia.”;

— Art. 164 din Codul de procedură civilă: „1. Părțile vor putea cere întrunirea mai multor pricini ce se află înaintea aceleiași instanțe sau instanțe deosebite, de același grad, în care sunt aceleași părți sau chiar împreună cu alte părți și al căror obiect și cauză au între dânsele o strânsă legătură.

2. Întrunirea poate fi făcută de judecător chiar dacă părțile nu au cerut-o.

3. Dosarul va fi trimis instanței mai întâi investită, afară numai dacă amândouă părțile cer trimiterea lui la una din celelalte instanțe.

4. Când una din pricini este de competența unei instanțe, și părțile nu o pot înlătura, întrunirea se va face la acea instanță.”

În opinia autorilor excepției de neconstituționalitate, textele de lege criticate sunt contrare prevederilor constituționale ale art. 21 alin. (1), (2) și (3) care consacra dreptul de acces liber la justiție și la un proces echitabil, soluționat într-un termen rezonabil, art. 24 care garantează dreptul la apărare, art. 53 alin. (1) referitor la restrângerea exercițiului unor drepturi sau al unor libertăți. De asemenea, se invocă dispozițiile art. 6 paragraful 1 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale privind dreptul la un proces echitabil, prin raportare la art. 11 alin. (2) și art. 20 din Constituție referitoare la raporturile dintre tratatele internaționale în materia drepturilor omului și dreptul intern.

Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea reține că textele de lege criticate au mai constituit obiect al controlului de constituționalitate, prin raportare la aceleași prevederi constituționale și convenționale și prin prisma unor critici similare, Curtea Constituțională pronunțându-se prin mai multe decizii, în sensul respingerii acesteia ca neîntemeiată. Dintre acestea pot fi amintite, cu titlu de exemplu, Decizia nr. 1.015 din 7 iulie 2009, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 547 din 6 august 2009, sau Decizia nr. 369 din 25 martie 2010, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 305 din 11 mai 2010. Prin deciziile menționate, Curtea a reținut că textele de lege criticate reprezintă norme care stabilesc o procedură specială, derogatorie, referitoare la termenele de judecată și modalitatea administrării probelor în cazul judecării cererilor privind conflictele de muncă. Reglementarea acestora constituie o opțiune a legiuitorului, care a avut în vedere instituirea unei proceduri simple și urgente, adaptată raporturilor de muncă și exercitării dreptului la muncă. În plus, regulile de procedură prevăzute de aceste dispoziții se aplică în mod echitabil atât angajatorilor, cât și angajaților, fără a fi favorizată o categorie sau alta.

Întrucât nu au fost evidențiate elemente de noutate, care să justifice reconsiderarea acestei jurisprudențe a Curții Constituționale, atât considerentele, cât și soluția pronunțată prin deciziile amintite își mențin valabilitatea și în ceea ce privește cauza de față.

Pentru considerentele expuse, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge ca neîntemeiată excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 286, 287 și 288 din Legea nr. 53/2003 — Codul muncii, ale art. 74, 75 și 77 din Legea nr. 168/1999 privind soluționarea conflictelor de muncă, precum și ale art. 164 din Codul de procedură civilă, excepție ridicată de Societatea Comercială „Petro” — S.A. din București în dosarele nr. 5.136/118/2009, nr. 4.000/118/2009, nr. 5.271/118/2009, nr. 5.273/118/2009 ale Tribunalului Constanța — Secția civilă.

Definitivă și general obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 8 februarie 2011.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,
AUGUSTIN ZEGREAN

Magistrat-asistent,
Ionița Cochintu

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 234

din 17 februarie 2011

referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 21 din Legea nr. 108/1999 pentru înființarea și organizarea Inspecției Muncii

Augustin Zegrean — președinte
 Aspazia Cojocaru — judecător
 Acsinte Gaspar — judecător
 Mircea Ștefan Minea — judecător
 Ion Predescu — judecător
 Puskás Valentin Zoltán — judecător
 Tudorel Toader — judecător
 Patricia Marilena Ionea — magistrat-asistent

Cu participarea reprezentantului Ministerului Public, procuror Carmen-Cătălina Gliga.

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 21 din Legea nr. 108/1999 pentru înființarea și organizarea Inspecției Muncii, excepție ridicată de Societatea Comercială „Teximtrans” — S.R.L. din Râmnicu Vâlcea în Dosarul nr. 8.564/288/2009 al Judecătoriei Râmnicu Vâlcea.

La apelul nominal lipsesc părțile, față de care procedura de citare este legal îndeplinită.

Reprezentantul Ministerului Public pune concluzii de respingere ca neîntemeiată a excepției de neconstituționalitate. În acest sens, arată că inspectorii de muncă verifică îndeplinirea obligațiilor legale în raporturile de muncă, măsurile dispuse de aceștia putând fi contestate în fața instanțelor de judecată.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, constată următoarele:

Prin Încheierea din 25 februarie 2010, pronunțată în Dosarul nr. 8.564/288/2009, **Judecătoria Râmnicu Vâlcea a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 21 din Legea nr. 108/1999 pentru înființarea și organizarea Inspecției Muncii.**

Excepția a fost ridicată de Societatea Comercială „Teximtrans” — S.R.L. din Râmnicu Vâlcea cu prilejul soluționării unei plângeri contravenționale având ca obiect anularea unui proces-verbal de contravenție.

În motivarea excepției de neconstituționalitate autorul acesteia susține, în esență, că art. 21 din Legea nr. 108/1999, care sancționează cu amendă refuzul angajatorului de a duce la îndeplinire măsurile obligatorii dispuse de inspectorul de muncă la termenele stabilite de acesta, este contrar dispozițiilor art. 52 din Constituție. În acest sens, arată că a fost sancționat pentru faptul că nu a îndeplinit obligația de a dovedi achitarea drepturilor salariale, obligație impusă de inspectoratul teritorial de muncă. Această obligație este specifică, însă, raporturilor de dreptul muncii, astfel că implicarea unei instituții într-un raport juridic specific dreptului muncii este nelegală și neconstituțională.

Judecătoria Râmnicu Vâlcea consideră că textul de lege criticat este constituțional, necontravenind art. 52 din Constituție.

În conformitate cu dispozițiile art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată

președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului, precum și Avocatului Poporului, pentru a-și formula punctele de vedere cu privire la excepția de neconstituționalitate.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului, Guvernul și Avocatul Poporului nu au comunicat punctele de vedere solicitate.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, raportul întocmit de judecătorul-raportor, concluziile procurorului, dispozițiile de lege criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

Obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie dispozițiile art. 21 din Legea nr. 108/1999 pentru înființarea și organizarea Inspecției Muncii, republicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 740 din 10 octombrie 2002, dispoziții potrivit cărora *„Refuzul unui angajator, persoană fizică sau juridică, de a aduce la îndeplinire măsurile obligatorii, dispuse de inspectorul de muncă, la termenele stabilite de acesta, în limitele și cu respectarea prevederilor art. 6 și 19, constituie contravenție și se sancționează cu amendă de la 30.000.000 lei la 100.000.000 lei.”*

Autorul excepției de neconstituționalitate consideră că acest text de lege contravine dispozițiilor art. 52 din Constituție, referitor la dreptul persoanei vătămate de o autoritate publică.

Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea constată că textul de lege criticat stabilește ca fiind contravenție refuzul unui angajator, persoană fizică sau juridică, de a duce la îndeplinire măsurile obligatorii, dispuse de inspectorul de muncă, la termenele stabilite de acesta și instituie, în același timp, sancțiunea aplicabilă. Această reglementare nu instituie niciun obstacol persoanei care se consideră vătămată în drepturile sale prin actul administrativ de sancțiune al inspectorilor de muncă de a obține repararea drepturilor sale, în acord cu prevederile art. 52 din Constituție. Din contră, dispozițiile art. 19 alin. (2) din Legea nr. 108/1999 prevăd că *„măsurile luate de inspectorii de muncă pot fi contestate pe căile judiciare sau administrative prevăzute de lege.”*

De altfel, chiar acțiunea în contencios administrativ în cadrul căreia a fost invocată excepția de neconstituționalitate reprezintă o dovadă concretă a faptului că autorul excepției a beneficiat de garanțiile constituționale invocate.

Având în vedere aceste aspecte, Curtea apreciază că susținerile potrivit cărora art. 21 din Legea nr. 108/1999 ar contraveni dispozițiilor art. 52 din Constituție sunt lipsite de temei.

Pentru considerentele expuse, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge ca neîntemeiată excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 21 din Legea nr. 108/1999 pentru înființarea și organizarea Inspecției Muncii, excepție ridicată de Societatea Comercială „Teximtrans” — S.R.L. din Râmnicu Vâlcea în Dosarul nr. 8.564/288/2009 al Judecătoriei Râmnicu Vâlcea.

Definitivă și general obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 17 februarie 2011.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,
AUGUSTIN ZEGREAN

Magistrat-asistent,
Patricia Marilena Ionea

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 271

din 24 februarie 2011

referitoare la excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 5 alin. (1) teza întâi din titlul XIII al Legii nr. 247/2005 privind reforma în domeniile proprietății și justiției, precum și unele măsuri adiacente

Augustin Zegrean	— președinte
Aspazia Cojocaru	— judecător
Acsinte Gaspar	— judecător
Mircea Ștefan Minea	— judecător
Ion Predescu	— judecător
Puskás Valentin Zoltán	— judecător
Ingrid Alina Tudora	— magistrat-asistent

Cu participarea reprezentantului Ministerului Public, procuror Antonia Constantin.

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a prevederilor art. 5 alin. (1) teza întâi din titlul XIII al Legii nr. 247/2005 privind reforma în domeniile proprietății și justiției, precum și unele măsuri adiacente, excepție ridicată de Tudor Țuțumanu și Vasilica Țuțumanu în Dosarul nr. 7.023/94/2006 al Tribunalului București — Secția a III-a civilă.

La apelul nominal lipsesc părțile, față de care procedura de citare este legal îndeplinită.

Magistratul-asistent învederează Curții că dosarul se află la al doilea termen de judecată, întrucât la primul termen autorul excepției Tudor Țuțumanu a solicitat acordarea unui nou termen de judecată în vederea angajării unui avocat.

Cauza fiind în stare de judecată, președintele acordă cuvântul reprezentantului Ministerului Public, care pune concluzii de respingere a excepției de neconstituționalitate, sens în care invocă jurisprudența în materie a Curții Constituționale.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, constată următoarele:

Prin Încheierea din 21 ianuarie 2010, pronunțată în Dosarul nr. 7.023/94/2006, **Tribunalul București — Secția a III-a civilă a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 5 alin. (1) teza întâi din titlul XIII al Legii nr. 247/2005 privind reforma în domeniile proprietății și justiției, precum și unele măsuri**

adiacente, excepție ridicată de Tudor Țuțumanu și Vasilica Țuțumanu într-o cauză civilă având ca obiect fond funciar.

În motivarea excepției de neconstituționalitate autorii acesteia susțin că textul de lege criticat contravine normelor constituționale invocate datorită modului de reglementare a căilor de atac împotriva hotărârii pronunțate în procesele funciare în primă instanță. Astfel, aceștia arată că, deși procesele în materie funciară se caracterizează printr-o complexitate deosebită, legiuitorul a înlăturat, în cazul acestui tip de litigii, calea de atac a apelului.

Tribunalul București — Secția a III-a civilă și-a exprimat opinia în sensul că excepția de neconstituționalitate invocată este neîntemeiată, dat fiind faptul că accesul liber la justiție nu presupune accesul părții interesate la toate structurile judecătorești și la toate căile de atac.

Potrivit prevederilor art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului, Guvernul și Avocatul Poporului nu au comunicat punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, raportul întocmit de judecătorul-raportor, concluziile procurorului, prevederile legale criticate, raportate la dispozițiile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

Obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie prevederile art. 5 alin. (1) teza întâi din titlul XIII intitulat „Accelerarea judecăților în materia restituirii proprietăților

funciare” al Legii nr. 247/2005 privind reforma în domeniile proprietății și justiției, precum și unele măsuri adiacente, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 653 din 22 iulie 2005, care prevăd că „Hotărârile pronunțate de instanțele judecătorești în procesele funciare în primă instanță sunt supuse numai recursului.[...]”

În opinia autorilor excepției de neconstituționalitate, textul de lege criticat contravine dispozițiilor constituționale ale art. 16 privind egalitatea în drepturi, art. 21 alin. (1)—(3) care consacră accesul liber la justiție și celor ale art. 44 alin. (2) teza întâi potrivit căroră „proprietatea privată este garantată și ocrotită în mod egal de lege, indiferent de titular.”

Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea constată că reglementarea criticată a mai făcut obiect al controlului de constituționalitate, în acest sens fiind și Decizia nr. 1.034 din 14 septembrie 2010, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 763 din 16 noiembrie 2010.

Astfel, examinând o critică similară, Curtea a statuat că, în ceea ce privește susținerea „potrivit căreia, deși procesele având ca obiect fond funciar se caracterizează printr-o complexitate deosebită, legiuitorul a instituit inadmisibilitatea atacării cu apel a hotărârilor pronunțate în primă instanță în

această materie, o astfel de reglementare aducând atingere dreptului de proprietate privată și dreptului la un proces echitabil, prin Decizia nr. 1.046 din 14 iulie 2009, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 577 din 19 august 2009, Curtea a constatat că «Legea fundamentală nu cuprinde dispoziții referitoare la obligativitatea existenței tuturor căilor de atac, ci prevede principal în art. 129 că, „împotriva hotărârilor judecătorești, părțile interesate și Ministerul Public pot exercita căile de atac, în condițiile legii”, art. 126 alin. (2) din Constituție statuând că procedura de judecată și competența instanțelor judecătorești sunt prevăzute prin lege, iar, potrivit jurisprudenței sale constante, accesul liber la justiție nu înseamnă accesul, în toate cazurile, la toate structurile judecătorești și la toate căile de atac.»

Așa fiind, Curtea a constatat că prevederile art. 5 alin. (1) teza întâi din titlul XIII intitulat „Accelerarea judecăților în materia restituirii proprietăților funciare” al Legii nr. 247/2005 sunt constituționale.

Întrucât nu au intervenit elemente noi, de natură să determine reconsiderarea jurisprudenței Curții Constituționale, atât soluția, cât și considerentele cuprinse în deciziile menționate își păstrează valabilitatea și în cauza de față.

Pentru motivele expuse, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge, ca neîntemeiată, excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 5 alin. (1) teza întâi din titlul XIII al Legii nr. 247/2005 privind reforma în domeniile proprietății și justiției, precum și unele măsuri adiacente, excepție ridicată de Tudor Țuțumanu și Vasilica Țuțumanu în Dosarul nr. 7.023/94/2006 al Tribunalului București — Secția a III-a civilă.

Definitivă și general obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 24 februarie 2011.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,
AUGUSTIN ZEGREAN

Magistrat-asistent,
Ingrid Alina Tudora

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 284

din 24 februarie 2011

referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 30 alin. 4, art. 62, 63, 66, 78, 87 și 88 din Codul de procedură penală

Augustin Zegrean	— președinte
Aspazia Cojocaru	— judecător
Acsinte Gaspar	— judecător
Mircea Ștefan Minea	— judecător
Ion Predescu	— judecător
Puskás Valentin Zoltán	— judecător
Marieta Safta	— prim-magistrat-asistent

Cu participarea reprezentantului Ministerului Public, procuror Iuliana Nedelcu.

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 30 alin. 4, art. 62, 63, 66, 78, 87 și 88 din Codul de procedură penală, excepție invocată de Matei Mărgărit Viorel în Dosarul nr. 4.979/296/2007 al Judecătoriei Satu Mare.

La apelul nominal lipsesc părțile, față de care procedura de citare este legal îndeplinită.

Prim-magistratul-asistent referă că dosarul se află la al doilea termen de judecată, precum și faptul că autorul excepției a depus la dosar o cerere de amânare a cauzei motivată de împrejurarea că, în aceeași dată, este citat cu mandat de aducere la Judecătoria Satu Mare.

Reprezentantul Ministerului Public solicită respingerea cererii de amânare a cauzei.

Curtea, având în vedere că dosarul se află la al doilea termen de judecată, iar autorul excepției avea posibilitatea angajării unui apărător, acesta fiind, de altfel, unul dintre motivele pentru care s-a acordat acest termen în cauză, respinge cererea de amânare formulată.

Cauza fiind în stare de judecată, reprezentantul Ministerului Public pune concluzii de respingere a excepției de neconstituționalitate ca inadmisibilă, critica vizând, în realitate,

modul de interpretare și aplicare a legii de către instanțele de judecată.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, reține următoarele:

Prin Încheierea din 29 martie 2010, pronunțată în Dosarul nr. 4.979/296/2007, **Judecătoria Satu Mare a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 30 alin. 4, 62, 63, 66, 78, 87 și 88 din Codul de procedură penală**, excepție invocată de Matei Mărgărit Viorel.

În motivarea excepției de neconstituționalitate se susține, în esență, că dispozițiile legale criticate aduc atingere dreptului învinutului la un proces echitabil, precum și dreptului la egalitate al acestuia, deoarece condiționează urmărirea penală și trimiterea în judecată la nivele de jurisdicție diferite. Cu privire la art. 30 alin. 4 din Codul de procedură penală, care, definind sintagma „locul săvârșirii infracțiunii”, determină competența teritorială a instanței, se arată că „pentru verificarea procedurală a regularității actului de sesizare se impunea trimiterea dosarului la Parchet pentru ca prim-procurorul să studieze și să avizeze actul de sesizare cu privire la conținutul incomplet al probatoriului, lipsa elementelor constitutive ale rechizitoriului și competența materială a instanței după locul săvârșirii infracțiunii, or instanța s-a limitat să admită în mod formal excepția expres invocată privind regularitatea actului de sesizare, fără a-l trimite la Parchet”. Cu privire la art. 66 din Codul de procedură penală, privind prezumția de nevinovăție, autorul invocă faptul că în cauză s-a folosit exclusiv cuvântul martorilor împotriva cuvântului său, în contextul existenței unei relații de „veche dușmănie” a acestor martori față de persoana sa. Referitor la dispozițiile art. 62, 63 și 78 din Codul de procedură penală, privind probele, inclusiv proba cu martori, susține că „se impune un supliment de probatoriu, deoarece martorii apărării nu au fost audiați deloc în faza de urmărire penală, fiind audiați doar parțial și secvențial în faza de judecată, martorii acuzării fiind astfel protejați prin lipsa audierii în contradictoriu și a martorilor apărării.” În sfârșit, cu privire la art. 87 și 88 din Codul de procedură penală, privind confruntarea persoanelor ascultate, atunci când există contradicții între declarațiile acestora, se exprimă opinia potrivit căreia confruntarea nu e mijloc de probă, ci doar un procedeu complementar, ce constă în reaudierea simultană a celor ale căror declarații sunt contradictorii. Se invocă, totodată, jurisprudența neunitară privind legala sesizare a instanței de judecată.

Judecătoria Satu Mare consideră că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată, întrucât motivele arătate de inculpat în susținerea acesteia sunt mai degrabă apărări de fond decât critici de neconstituționalitate. Se mai arată și faptul că inculpatul a precizat doar în mod generic textul constituțional încălcat.

În conformitate cu dispozițiile art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate ridicate.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului, Guvernul și Avocatul Poporului nu au comunicat punctele lor de vedere cu privire la excepția de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, raportul întocmit de judecătorul-raportor, concluziile procurorului, dispozițiile legale criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție,

precum și ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

Obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie dispozițiile art. 30 alin. 4, art. 62, 63, 66, 78, 87 și 88 din Codul de procedură penală, având următorul cuprins:

— Art. 30 alin. 4: „*Prin «locul săvârșirii infracțiunii» se înțelege locul unde s-a desfășurat activitatea infracțională, în totul sau în parte, ori locul unde s-a produs rezultatul acesteia.*”;

— Art. 62: „*În vederea aflării adevărului, organul de urmărire penală și instanța de judecată sunt obligate să lămurească cauza sub toate aspectele, pe bază de probe.*”;

— Art. 63: „*Constituie probă orice element de fapt care servește la constatarea existenței sau inexistenței unei infracțiuni, la identificarea persoanei care a săvârșit-o și la cunoașterea împrejurărilor necesare pentru justa soluționare a cauzei.*”

Probele nu au valoare mai dinainte stabilită. Aprecierea fiecărei probe se face de organul de urmărire penală sau de instanța de judecată în urma examinării tuturor probelor administrate, în scopul aflării adevărului.”;

— Art. 66: „*Învinuitul sau inculpatul beneficiază de prezumția de nevinovăție și nu este obligat să-și dovedească nevinovăția.*”

În cazul când exista probe de vinovăție, învinuitul sau inculpatul are dreptul să probeze lipsa lor de temeinicie.”;

— Art. 78: „*Persoana care are cunoștință despre vreo faptă sau despre vreo împrejurare de natură să servească la aflarea adevărului în procesul penal poate fi ascultată în calitate de martor.*”;

— Art. 87: „*Când se constată că există contradicții între declarațiile persoanelor ascultate în aceeași cauză, se procedează la confruntarea acelor persoane, dacă aceasta este necesară pentru lămurirea cauzei.*”;

— Art. 88: „*Persoanele confruntate sunt ascultate cu privire la faptele și împrejurările în privința cărora declarațiile date anterior se contradic.*”

Organul de urmărire penală sau instanța de judecată poate încuviința ca persoanele confruntate să-și pună reciproc întrebări.

Declarațiile date de persoanele confruntate se consemnează în proces-verbal.”

Textele constituționale invocate în motivarea excepției sunt cele ale art. 16 alin. (2) potrivit cărora „*Nimeni nu este mai presus de lege*”, ale art. 21 alin. (2) și (3) privind liberul acces la justiție și dreptul la un proces echitabil, ale art. 23 alin. (11) și (12) privind prezumția de nevinovăție și legalitatea pedepsei, ale art. 24 privind dreptul la apărare, ale art. 52 privind dreptul persoanei vătămate de o autoritate publică, ale art. 124 alin. (2) privind unicitatea, imparțialitatea și egalitatea pentru toți a justiției, ale art. 126 alin. (2) potrivit cărora competența instanțelor judecătorești și procedura de judecată sunt stabilite numai prin lege și ale art. 131 alin. (1) și (3) privind rolul Ministerului Public.

Examinând excepția de neconstituționalitate astfel cum a fost formulată, Curtea constată că autorul acesteia critică, în realitate, modul de interpretare și aplicare a legii în cauza dedusă judecătii. Or, astfel de critici intră în competența de soluționare a instanțelor de judecată, în cadrul căilor de atac prevăzute de lege, iar nu a Curții Constituționale, care, potrivit art. 2 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, republicată, „*asigură controlul constituționalității legilor, a tratatelor internaționale, a regulamentelor Parlamentului și a ordonanțelor Guvernului*”, alin. (2) al aceluiași articol stabilind că „*sunt neconstituționale prevederile actelor prevăzute la alin. (1), care încalcă dispozițiile sau principiile Constituției*”. Tot astfel nu intră în competența Curții Constituționale soluționarea criticilor referitoare la practica neunitară a instanțelor de judecată, sub acest aspect fiind

incidente dispozițiile art. 126 alin. (3) din Constituție, potrivit și aplicarea unitară a legii de către celelalte instanțe cărora „Înalta Curte de Casație și Justiție asigură interpretarea judecătorești, potrivit competenței sale”.

Pentru motivele mai sus arătate, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge ca inadmisibilă excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 30 alin. 4, art. 62, 63, 66, 78, 87 și 88 din Codul de procedură penală, excepție invocată de Matei Mărgărit Viorel în Dosarul nr. 4.979/296/2007 al Judecătorei Satu Mare.

Definitivă și general obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 24 februarie 2011.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,
AUGUSTIN ZEGREAN

Prim-magistrat-asistent,
Marieta Safta

HOTĂRĂRI ALE GUVERNULUI ROMÂNIEI**GUVERNUL ROMÂNIEI****HOTĂRÂRE****pentru aprobarea Planului de management al Parcului Natural Bucegi**

În temeiul art. 108 din Constituția României, republicată, și al art. 21 alin. (1) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 57/2007 privind regimul ariilor naturale protejate, conservarea habitatelor naturale, a florei și faunei sălbatice, cu modificările și completările ulterioare,

Guvernul României adoptă prezenta hotărâre.

Articol unic. — Se aprobă Planul de management al și Consiliului consultativ de administrare, prevăzut în Parcului Natural Bucegi, elaborat de Administrația anexa*) care face parte integrantă din prezenta Parcului Natural Bucegi cu sprijinul Consiliului științific hotărâre.

PRIM-MINISTRU
EMIL BOC

Contrasemnează:

p. Ministrul mediului și pădurilor,

Cristian Apostol,

secretar de stat

Ministrul dezvoltării regionale și turismului,

Elena Gabriela Udrea

Ministrul agriculturii și dezvoltării rurale,

Valeriu Tabără

Ministrul transporturilor și infrastructurii,

Anca Daniela Boagiu

Ministrul economiei, comerțului și mediului de afaceri,

Ion Ariton

p. Ministrul administrației și internelor,

Mihai Capră,

secretar de stat

București, 23 februarie 2011.

Nr. 187.

*) Anexa se publică în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 280 bis, care se poate achiziționa de la Centrul pentru relații cu publicul al Regiei Autonome „Monitorul Oficial”, București, șos. Panduri nr. 1.

ABONAMENTE LA PUBLICAȚIILE OFICIALE PE SUPORT FIZIC

— Prețuri pentru anul 2011 —

Nr. crt.	Denumirea publicației	Număr de apariții anuale	Valoare (TVA 9% inclus) — lei		
			12 luni	3 luni	1 lună
1.	Monitorul Oficial, Partea I	900	1.200	330	120
2.	Monitorul Oficial, Partea I, limba maghiară	144	1.500		140
3.	Monitorul Oficial, Partea a II-a	245	2.250		200
4.	Monitorul Oficial, Partea a III-a	370	430		40
5.	Monitorul Oficial, Partea a IV-a	5.270	1.720		160
6.	Monitorul Oficial, Partea a VI-a	300	1.600		150
7.	Monitorul Oficial, Partea a VII-a	35	540		50
8.	Colecția Legislația României	4	450	120	
9.	Colecția Hotărâri ale Guvernului României	12	750		70

NOTĂ:

Monitorul Oficial, Partea I bis, se multiplică și se achiziționează pe bază de comandă.

ABONAMENTE LA PRODUSELE ÎN FORMAT ELECTRONIC

— Prețuri pentru anul 2011 —

Produs	Abonamentul FLEXIBIL (Monitorul Oficial, Partea I + alte 3 părți ale Monitorului Oficial, la alegere)									
	Lunar					Anual				
	Online/ Monopost	Rețea 5	Rețea 25	Rețea 100	Rețea 300	Online/ Monopost	Rețea 5	Rețea 25	Rețea 100	Rețea 300
AutenticMO	50	130	330	790	1.740	500	1.250	3.130	7.510	16.520
ExpertMO	100	250	630	1.510	3.320	1.000	2.500	6.250	15.000	33.000
Autentic+ExpertMO	130	330	830	1.990	4.380	1.300	3.250	8.130	19.510	42.920

Produs	Abonamentul COMPLET (Monitorul Oficial, Partea I + toate celelalte părți ale Monitorului Oficial)									
	Lunar					Anual				
	Online/ Monopost	Rețea 5	Rețea 25	Rețea 100	Rețea 300	Online/ Monopost	Rețea 5	Rețea 25	Rețea 100	Rețea 300
AutenticMO	60	150	380	910	2.000	600	1.500	3.750	9.000	19.800
ExpertMO	120	300	750	1.800	3.960	1.200	3.000	7.500	18.000	39.600
Autentic+ExpertMO	150	380	950	2.280	5.020	1.500	3.750	9.380	22.510	49.520

Colecția Monitorul Oficial în format electronic PDF, oricare dintre părțile acestuia

50 lei/an

Prețurile sunt exprimate în lei și conțin TVA.

Mai multe informații puteți găsi pe site-ul www.expert-monitor.ro, unde puteți aplica online comanda.

EDITOR: PARLAMENTUL ROMÂNIEI — CAMERA DEPUTAȚILOR

„Monitorul Oficial” R.A., Str. Parcului nr. 65, sectorul 1, București; C.I.F. RO427282,
IBAN: RO55RNCB0082006711100001 Banca Comercială Română — S.A. — Sucursala „Unirea” București
și IBAN: RO12TREZ7005069XXX000531 Direcția de Trezorerie și Contabilitate Publică a Municipiului București
(alocat numai persoanelor juridice bugetare)

Tel. 021.318.51.29/150, fax 021.318.51.15, e-mail: marketing@ramo.ro, internet: www.monitoruloficial.ro

Adresa pentru publicitate: Centrul pentru relații cu publicul, București, șos. Panduri nr. 1,
bloc P33, parter, sectorul 5, tel. 021.401.00.70, fax 021.401.00.71 și 021.401.00.72

Tiparul: „Monitorul Oficial” R.A.

